

Iis8să i păsse măna la gîră, ca să împiedice blestemei de a ești.

— Maikă, zisse elă, nu blestema: blestemulă tău ară și soapte păternikă! Știndă o dată că eram și înălă la Dămnezeu, amă blestemată și smo-kiș ne căre n-amă pătită afă pîcă și spăktă, și smokinulă să așteată din rădăcînă... Maikă nu blestema ne Iuda!

Iis8să își pedică măna.

— Dămnezeu să-l săptă! mărturie Fecioara, dacă atâtă de încetă, în căldură numai Dămnezeu o săză.

Iis8să făcă o mășcare săptă a se dăce să-i afle discipulii.

— Ox! nu încă! nu mă părăsi încă! zisse Fecioara.

— Maikă, zisse Iis8să, nu te voi să părăsi; căci, că toate zidurile acesteia, voi face să mă veză. că toată dențitatea, voi face să mă săză.

Și, căci și minătă, făcă zidurile stăpânătoare, și săpătă dențitatea, că să nu se îndoiască măma sa: astă-sea, în căldură, Fecioara săptă să veză pe apostolul pregătindă cîna, și săptă săză che zicea.

Dacă Fecioara își adăssee okii assăpră la Iis8să, mărturindă:

— Încă minătă, și înălă te călă prea iubită; te roagă mămă-tă.

Iis8să sămătă pe Fecioara, și, că amîndoasă mămălă salme, și pezimă capulă de pentelă la.

Înțăchelă timpă, o armonie cîrerească începe să